

egentlig er. Jeg siger, at det kongelige Theater nu er og altid har været et Statsinstitut, og at det ikke har været den mindste Tvivl nogensinde om, at dets Økonomi førtes for Statskassens Regning. Der maa det ærede Medlem have noget Bestemt at sætte imod; han maa have bestemte Kjendsgjæringer at paavise, hvis han vil inddrage den Paastand med nogen Virkning. Blandt Andet maa det ærede Medlem paavise, for hvis Regning det da ellers føres, hvem der skulde bære Underbalancen, hvis der blev nogen Underbalance ved Theatrets Drift. Hvis det ærede Medlem kunde paavise, at der havde været en Tilstand for Theatret, hvor nogen Anden end Statskassen bødte Underbalancen, som Theatrets Drift mulig maatte medføre, saa vilde det være et Moment af stor Betydning til at støtte den Paastand af det ærede Medlem, at det kongelige Theater ikke altid fuldtud har været et Statsinstitut.

Den fungerende Formand: Den ærede Landsrådsmand for 4de Kreds (Fallefen) har Ordet.

Fallefen: Jeg frasalder Ordet.

Clausager: Naar den ærede Kultusminister nu nylig yttrede, at Overstridelsen forsaavidt ikke kom det Igl. Theater ved, kan jeg dog ikke Andet end formene, at det i en ikke ringe Grad maa være Theatret vedkommende, hvorvidt en Lov, der udtrykkelig tilfuger det en saa eller saa stor Sum til en Bygningss Opførelse, overstrides i betydelig Grad. Jeg tror dog, for at tage et Exempel, at, naar en privat Mand faar Løste, det være sig om et Laan eller en Bevilling eller Høvedsømskelt, til en Bygningss Opførelse og med Hensyn til Udgiften gaar videre end dertil, bliver det fuldstændig hans egen Sag, hvorledes han klarer Overstridelsen. Navnlig forekommer det mig, at det Samme maa være Tilfældet her, som naar en privat Mand gaar ud over, hvad han maa bruge eller kan anskaffe for de Midler, han har Løste om. Han skal da staa til Regnskab eller afgjøre det med sine Kreditorer paa den ene eller den anden Maade, naar han er gaaet udover, hvad han har havt Løste om. Underbalancen, mente den ærede Minister fremdeles, maatte være Statskassens Sag. Det kan jeg heller ikke ganske indrømme. Jeg har opfattet det saaledes, at Theatret havde paa en Maade sit eget Budget. Hvad der aarlig blev det bevilget paa Finantsloven, kunde det anvende; men kunde det ikke klare sine Udgiftposter dermed, maatte det stille sine Sager anderledes, det maatte indskrænke sin Forbrug, sit Behov efter det Tilskud, der var det tilfugt. Jeg forstaaar ikke, at det hidtil idetmindste uden Videre har kunnet væltes over paa Statskassen, at, hvad det Igl. Theater ikke ved sine egne Kræfter og Midler

formaade at bære, skulde være Statens Sag. Nu vil jeg kunne forstaa, at det fremtidig kan opfattes paa en anden Maade, og det er det, jeg beklager, idet jeg som sagt, for atter at gjentage det, befrygter, at Kravene, der fremdeles vilde blive stillede, vilde gaa i en endnu yderligere Retning, end det hidtil er sket.

Den fungerende Formand: Ende skjøndt vi ere meget langt fremme i Samlingen, vil jeg, maaste nærmest til Glæde for en følgende Samlings Formand, bede ærede Medlemmer lægge noget mere Mærke til, hvad der i Forretningsordenen findes som Regel for, hvorledes et Lovforslag skal drøftes ved 1ste Behandling. Det hedder nemlig, at Forslaget skal „drøftes i sin Almindelighed og med Hensyn til sine levende Grundfætninger. Dog kunne Forslag til Udelabelser, Tillæg eller andre Forandringer i Udfæstet indledes og kortelig forhandles“. Grønsfen er naturligvis ubestemt, men jeg tror, at vi ganske sikkert nu vilde kunne gaa til Afstemning.

Ingen begjærede Ordet, og Forhandlingen blev derpaa sluttet.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmig med 43 Stemmer.

Man gif derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Skibsafgiften i indenrigsk Fart.
(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen fattes under Forhandling.

Harald Hansen: Det Forslag, som her foreligger til 1ste Behandling, er i sin Tid fremst af den høitærede Finantsminister i Folkethinget under Titel af „Forslag til Lov om Ophævelse af Skibsafgiften i indenrigsk Fart“, og det kan ikke negtes, at Lovforslaget, navnlig hvad den 1ste og 2den Paragraf angaar, med Hensyn til sit Indhold svarer til denne Titel. Noget mere tvivlsomt stillede det sig med Lovforslagets tredie Paragraf, idet den omsatte Skibsfarten ogsaa paa nogle Steder, der ikke kunne henregnes til indenrigske Steder; men det maa erkendes for ganske naturligt, at disse Steder bleve medoptagne og medinddragne under Lovens Omraade, idet disse Farvande, som her er Tale om, vistnok maa siges at være i den allervæsentligste Grad indenrigske Farvande, der hovedsagelig ligge indenfor det danske Søterritoriets Omraade, medens de